

vreme calea postului care o au făcut. Fiindcă zice un înțelept, că și cel prea mic lucru, ce se face în viața aceasta, nu este prea mic (căci de va fi bun, naște mari plăți. Și de va fi rău, naște mari pedepse în viața cealaltă). Iar pe cei ce din potrivă, zăbovesc și îngăduiesc postiți până la a patra strajă de noapte, adică până Duminică dimineața. Pe aceștia ca pe niște viteji îi laudăm. Iar celor ce între miezul nopții și între dimineață au stricat postul precum au putut, nu le facem multă supărare. Fiindcă nici pe cele șase zile ale Săptămânii celei mari (adică, a Patimilor) le postesc toți deopotrivă. Ci unii pe toate le petrec nemâncând, alții două, alții trei, alții patru, alții nici una. Pentru aceasta, celor ce de aici au obosit, și mai au leșinat de post, li se dă iertare pentru mai grabnica dezlegarea postului. Iar cei ce nu numai n-au petrecut nemâncând nici într-o zi a Sâmbetei mai, ci nici au postit cu mâncare uscată, și singuratică, ci mai vârtos și s-au desfătat în cele patru (zile). Apoi într-o singură acele două, în Vinerea cea mare, și în Sâmbăta cea mare, petrecând nemâncați, socotesc că ceva mare și strălucită ispravă fac, de vor rămâne postiți până dimineața Duminicii. Aceștia, zic, socotesc că nu au suferit aceeași dosădire cu cei ce au postit pe cele patru zile întregi.

CANON 2

Iar pentru muierile cele ce au Rânduri, de s-ar cuveni ele așa aflându-se să între în Biserica lui Dumnezeu, socotesc că și a întreba este de

prisos. Căci socotesc, că nici ele fiind Credincioase, și evlavioase, ar îndrăzni aflându-se așa, ori a se apropia la Masa ce sfântă, ori a se atinge de Trupul, și de Sângele lui Hristos. Că nici ceea ce avea curgerea cea de doisprezece ani s-a atins de El spre vindecare, ci de singure Poalele lui. Că a se ruga oricum ar fi cineva, și a-și aduce aminte de Stăpânul cum s-ar afla, și a se ruga să dobândească ajutor, este lucru neprihănit. Iar la Sfintele Sfinților, cel ce nu-i cu totul curat și cu sufletul, și cu trupul, se va opri de a se apropia.

TÂLCUIRE

Întrebat fiind sfântul și pentru aceasta, de se cade, adică muierile fiind în curgerea cea după luni, a intra în Biserica lui Dumnezeu? Nu găsește de cuviință².

---

² Fiindcă unii pun înainte și zic, că acestea sunt pândiri [observații] Iudaicești, și că Legea Darului nu pedepsește greșalele cele firești, răspundem: 1. Că pricina aceasta se înțelege că o ar fi luat sfințitul Părinte din Așezământul sfinților Apostoli, unde se zice, că muierile cele ce sunt întru curgerea sângelui, se socotesc pe sineși necurate; și că în zilele curgerii lor, sunt spurcate, și lipsite de Darul Preasfântului Duh. Pentru aceea nici a se ruga voiau, nici carte Dumnezeiască a citi, încă nici a asculta. Pentru aceea ca să surpe acest prepus, au zis acolo multe Apostolii, între care și acestea: „Că de socotești o muier, că în cele șapte zile când te afli întru curgerea sângelui, că ești spurcată și lipsită de Darul Sfântului Duh, apoi de năprasnă săvârșindu-te, și lipsită fiind de Sfântul Duh, și că te vei duce lipsită de nădejdea cea către Dumnezeu”. Și iarăși: „Deci tu, o muier, precum zici, dacă te afli în zilele curgerii sângelui lipsită de Sfântul Duh, de cel necurat te-ai umplut. Că nerugându-te, nici citind, și nevrând pe necuratul îl vei chema (Cartea 6 Cap 26 din Apostoleștile așezământuri). Pentru aceasta, depărtează-te de zadarnicile cuvinte, o muier, și <să> fi aducându-și aminte totdeauna de Dumnezeu, care te-a zidit pe tine, și roagă-te lui și celelalte”; vezi dar că Dumnezeieștii Apostoli iartă unor muieri ca acesta numai a se ruga, și a-și aduce aminte de Dumnezeu, precum acestea

CANON 3

Ci și cei însurați sunt datori a-și fi loruși de ajuns judecători. Căci cum că este lucru cuviincios a se depărta unul de altul cu împreună voință la o vreme. Ca să se zăbovească în rugăciune, și iarăși să se împreuneze, au auzit pe Pavel că scrie.

TÂLCUIRE

Și de aceasta întrebându-se sfântul, răspunde, că la aceasta singuri să-și fie judecători. Fiind lucru drept și cuviincios, după fericitul Pavel, când se îndeletnicesc în Rugăciune și în post³, a se depărta de trupeasca împreunare, însă cu învoirea

---

amândouă anume le cuprinde și Canonul acesta, al sfântului Dionisie. Fără a le ierta însă și a se împărtăși, sau a intra în Biserici.

³ S-ar putea nedumeri cineva. Fiindcă Apostolul zice: Neîncetat și pururea rugați-vă. Iar cei însoțiți trebuie a se depărta de împreunare trupească în vremea Rugăciunii, după însuși Pavel, și după Canonul acesta, apoi totdeauna trebuie a se înfrâna, și niciodată a se împreuna? Ci pe nedumerirea aceasta o dezleagă prea destul Canonul 5 și Canonul 13 ale sfântului Timotei al Alexandriei zicând, că vremea de rugă se înțelege de Apostolul, când se face adunare, și Dumnezeiasca Liturghie, care atunci se săvârșea mai de multe ori Sâmbăta, și Duminica, în care zile se cere de la cei însoțiți să se înfrâneze, ca să se împărtășească cu Dumnezeieștile Taine. Drept aceea și Canonul acesta al sfântului Dionisie fiecărui înțelept ascultător, îi dă a înțelege, că deadreptul se întinde către Vasilid care l-a întrebat, de trebuie a se depărta de la împreunare trupească cei însoțiți, când vor să se împărtășească cu Dumnezeieștile Taine. Că răspunde, cum, că la aceasta îndestulați judecători trebuie a fi singuri ei. Cum că adică, trebuie a se înfrâna în vremea împărtășirii. Măcar că așa (nu știu cum) n-au tâlcuit pe Canonul acesta Zonara, și Valsamon, Rugăciune înțelegând mai osârdnică, care trebuie a se face cu pătimire rea și lacrimi. Ci însemnează, că pe lângă Rugăciune, Apostolul adaugă, că cei însoțiți trebuie a se înfrâna despre împreunare, și în vremea de post, a celui rânduit adică de Biserică. (Și vezi pentru aceasta, la subînsemnarea 2 a Apostolescului Canon 69.)